

לקוטי תורה • פרשת כי תצא • מאמר 1

כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלהיך...

כשתצא למלחמה על אויביך

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/ki-seitzei/1](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/ki-seitzei/1)

1 כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שביו וגו'. הנה איתא בזהר שעת צלותא שעת קרבא וכתוב אשר לקחת מיד האמורי בחרבי ובקשתי ות"א [ותרגום אונקלוס] בצלותי ובבעותי.

"כשתצא למלחמה נגד אויביך, והי' אלקיך ימסור אותו בידך, ותיקח את שבויו בשבי" וגו'. והנה נאמר בזהר: "שעת התפילה היא שעת קרב". וכן כתוב: "אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי", ותרגום אונקלוס מתרגם: "בצלותי ובבעותי" — בתפילתי ובבקשתי.

2 ולהבין מה ענין המלחמה בתפלה וגם למה מתפללים בכל יום. הנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] תפלות כנגד תמידין תקנום.

כדי להבין מהי המלחמה שבתפילה, וגם מדוע מתפללים בכל יום: אמרו חז"ל, "את התפילות תיקנו כנגד התמידין". והענין כדכתיב את קרבני לחמי לאשי שהיו מקריבין הקרבן בזמן בית המקדש לעולה ע"ג [על גב] המזבח ממין הבהמה כדי שתירד אש מן השמים ותאכל את העולה. הענין הוא כפי שכתוב: "את קרבני לחמי לאשי". בזמן שבית המקדש היה קיים היו מקריבים את הקרבן כעולה על המזבח, ממין הבהמה, כדי שתירד אש מן השמים ותאכל את העולה.

כי חיות נפש הבהמית היא יסודה מיסוד האש כי ד' בחי' דצח"מ [דומם צומח חי מדבר] הם כנגד ד' בחי' ארמ"ע [אש רוח מים עפר] ובחי' אש הוא בחי' נפש החי ובחי' רוח הוא בחי' מדבר

כי חיות הנפש הבהמית מבוססת על יסוד האש. ארבעת הסוגים — דומם, צומח, חי ומדבר — מקבילים לארבעת היסודות: אש, רוח, מים ועפר. האש היא בחינת נפש החי, והרוח היא בחינת המדבר,

כדכתיב ויהי האדם לנפש חיה ות"א [ותרגום אונקלוס] לרוח ממללא וכשהיה יורד אש מן השמים היה נכלל אש שלמטה באש שלמעלה ובחי' אש שלמעלה ג"כ הוא בחי' בהמה וחיה ושרשן במרכבה העליונה פני אריה פני שור כו'.

כמו שכתוב: "ויהי האדם לנפש חיה", ואונקלוס מתרגם: "לרוח ממללא". כאשר הייתה יורדת אש מן השמים, האש שלמטה הייתה נכללת באש שלמעלה. גם האש שלמעלה היא מבחינת בהמה וחיה, ששרשן במרכבה העליונה: "פני אריה, פני שור" וכו'.

3 וזהו אריה דאכיל קרבנין כו'. ומשחרב בית המקדש תקנו אנשי כנסת הגדולה התפלה שיקריב כ"א נפשו הבהמית להעלותה ולקשרה בשרשה

וזהו [פירוש] "האריה שאוכל את הקרבנות" וכו'. ומאז שנחרב בית המקדש תיקנו אנשי כנסת הגדולה את התפילה, כדי שכל אדם יקריב את נפשו הבהמית, להעלותה ולקשר אותה לשרשה,

שהיא ג"כ מיסוד האש ומקור חוצבה ויסודתה בהררי קדש מרכבה העליונה פני אריה פני שור כוי שגם היא מיסוד האש, ומקור חציבתה ויסודה הם "בהרי קודש": המרכבה העליונה, "פני אריה, פני שור" וכו'.

אלא שלאחר ירידת והשתלשלות והתלבשות בע"ש [בעי שרים] שמרי האופנים נמשך תענוגי העולם הזה והכח המתאווה שהוא ג"כ בחי' חמימות האש וגם היצה"ר [היצר הרע] הוא אש זר דולק

אלא שלאחר הירידה וההשתלשלות וההתלבשות בשבעים השרים, שמרי האופנים, נמשכו תענוגי העולם הזה וכוח התאוה, שהוא גם בחינה של חום האש; וגם היצר הרע הוא אש זרה בוערת.

וצריך להעלות נפש הבהמית לשרשה בחי' אש שלמעלה ולהתכלל בבחי' מרכבה העליונה בחי' אש אוכלה אש לכלות ולשרוף כח המתאווה והאש שלמטה בתענוגות בני אדם בעוה"ז שלא לילך בהם לכן צריך להעלות את הנפש הבהמית לשרשה, בחינת האש שלמעלה, ולהיכלל במרכבה העליונה, בבחינת "אש אוכלה אש", כדי לכלות ולשרוף את כוח התאוה ואת האש שלמטה, שבתענוגות בני האדם בעולם הזה, ולא לרדוף אחריהם,

אלא בקרירות ולהפך מהיפך להיות כח המתאווה ברשפי אש שלהבת לדבקה באלהים חיים (ועמ"ש מזה בד"ה בפי' נסכים בפי' שלח).

אלא להתנהל בהם בקרירות; ולהפוך את הקצה האחד לקצה ההפוך ממנו, כך שכוח התאוה יהפוך לרשפי אש שלהבת, להידבק באלקים חיים. (ראו מה שכתוב בעניין זה במאמר המתחיל "בפרשת נסכים", בפרשת שלח).

והנה בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו וצריך בכל יום להמשיך בחי' אש שלמעלה.

והנה, בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו, ולכן בכל יום צריך להמשיך את בחינת האש שלמעלה.

כי הנה כתיב ימים יוצרו שיש מספר וקצבה לשני חיי האדם ימי שנותינו בהם שבעים שנה כוי

שהרי כתוב "ימים יוצרו": יש מספר וקצבה לשנות חייו של אדם, "ימי שנותינו בהם שבעים שנה" וכו'.

ולא נתנו לנפשו האלהית שבקרבנו כי הנשמה אינה צריכה תיקון לעצמה הואיל והיא נצחית ואינה מתלבשת בבחי' זמן

והם לא ניתנו בשביל הנפש האלקית שבתוכו, שהרי הנשמה אינה זקוקה לתיקון לעצמה, כיוון שהיא נצחית ואינה מתלבשת בבחינת הזמן;

אלא מתאחדת במקור חוצבה באור א"ס ב"ה כמ"ש (ד"ה [דברי הימים] א' ס"י ד' כ"ג) עם המלך במלאכתו ישבו שם ועיין ברבות בראשית פרשה ח' ובמדרש רות פ"ב [פרק ב']

אלא היא מתאחדת עם מקור חציבתה, באור אין סוף ברוך הוא, כמו שכתוב (דברי הימים א', פרק ד', [פסוק] 23): "עם המלך במלאכתו ישבו שם"; וראו גם [מדרש] רבה על בראשית, פרשה 8, ומדרש רות, פרק 2;

כי היא לא נלקחה מבחי' פני אריה ושור כו' כנפש הבהמית שבאדם אלא מבחי' ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם כו'

שהרי היא לא נלקחה מבחינת פני אריה ושור וכו', כמו הנפש הבהמית שבאדם, אלא מבחינת "ועל דמות הכיסא דמות כמראה אדם" וכו'.

ורוח האדם היא העולה למעלה כו' ורוח הבהמה יורדת למטה לארץ שהוא מבחי' הארץ העליונה כמ"ש והארץ הדום רגלי

ו"רוח האדם היא העולה למעלה" וכו', "ורוח הבהמה יורדת למטה לארץ", שהיא מבחינת הארץ העליונה, כמו שכתוב "והארץ הדום רגלי".

(עמ"ש בד"ה וספרתם לכם בענין עומר שעורים מאכל בהמה ועיין ברכות ס"פ האזינו ובבראשית פ"ד [פרק י"ד / פרשה י"ד])

(ראו מה שנכתב במאמר הפותח "וספרתם לכם" בענין עומר השעורים, שהוא מאכל בהמה; וראו [מדרש] רבה בסוף פרשת האזינו, ובבראשית, פרשה 14),

משא"כ רוח האדם היא בבלי' מלעה מעלה וגבוה מעל גבוה כו' ועי' מ"ש בענין והרוח תשוב בד"ה האזינו השמים

מה שאין כן רוח האדם, היא מבחינת "מעלה מעלה" ו"גבוה מעל גבוה" וכו'. וראו מה שנכתב בענין "והרוח תשוב" במאמר הפותח "האזינו השמים".

אלא מספר חיי האדם ניתן להתלבש בו נפשו הבהמית ושניו קצובים לו במספר ששערה חכמתו יתברך

אלא שמספר ימי חייו של האדם ניתן כדי שנפשו הבהמית תתלבש בו, ושנותיו קצובות לו במספר שהחכמה העליונה שיערה,

שיוכל לשאת בנפשו להעלות ממנה כ"כ [כל כך] כחות וניצוצים שנפלו שמה בשבירת הכלים ובכל יום נתעלה נצוץ וכח חדש (ועמ"ש מזה בפ' בחקותי בד"ה מבואר בע"ח [בעץ חיים]):

לפי מה שביכולתו לשאת בנפשו, כדי להעלות ממנה כל כך הרבה כוחות וניצוצות שנפלו לשם בשבירת הכלים; ובכל יום מתעלה נצוץ וכוח חדשים. (וראו מה שנכתב על כך בפרשת בחקותי, כמאמר הפותח "מבואר בעץ חיים").

4 ב והנה כדי שתירד ותמשך בחי' אש שלמעלה מצוה להביא מן ההדיוט ע"י אתערותא דלתתא

2. והנה, כדי שאש שלמעלה תרד ותימשך למטה, "מצווה להביא [אש] מן ההדיוט", באמצעות אתערותא דלתתא;

והיינו ע"י התבוננות במקור חוצבה ושרשה במרכבה העליונה שממנה נלקח הכח המתאווה שבנפשו הבהמית כנ"ל.

כלומר, באמצעות התבוננות במקור שממנו נחצבה ובשרשה במרכבה העליונה, שממנה נלקח כוח התאווה שבנפשו הבהמית שלו, כנוכח לעיל:

איך שהם בטלים בבחי' מרכבה וכסא לגבי דמות אדם שעל הכסא וזעים וחלים מחיל כסא ומתלהבים ומתלהטים בלהבת ושללהבת רשפי אש ליבטל ולהכלל באור ה' השופע

כיצד הם בטלים בבחינת מרכבה וכיסא לפני דמות אדם שעל הכיסא, ורועדים ונחרדים מרעד הכיסא, ולהוטים ובווערים בלהבת אש ובשללהבות, כדי להתבטל ולהיכלל באור ה' השופע

עליהם וממילא יאיר אור האהבה גם על כח המתאווה שבנפשו הבהמית שנלקח משם לעורר לבו להיות נעתק מתענוגים גשמיים אשר נשקע בהם ולהיות נמשך אחר שרשו להתבטל ולהכלל באור ה'

עליהם. וממילא יאיר אור האהבה גם על כוח התאווה שבנפשו הבהמית שלו, שנלקח משם, ויעורר את לבו להינתק מן התענוגים הגשמיים שהוא שקוע בהם, ולהימשך אחר שורשו, להתבטל ולהיכלל באור ה'.

ולכן תקנו אכנה"ג [אנשי כנסת הגדולה] ברכות ק"ש [קריאת שמע] שתים לפני ברכת יוצר אור ששם נאמר ונשנה באריכות סדר המלאכים ושרפים וחיות איך השם בטלים לאורו ית' ויוצר משרתים ואש משרתיו כו'.

ולכן תיקנו אנשי כנסת הגדולה שתי ברכות לפני קריאת שמע, והראשונה היא ברכת "יוצר אור", שבה נאמר ונשנה באריכות סדר המלאכים, השרפים והחיות, וכיצד הם בטלים לאורו יתברך: "יוצר משרתים" ו"ואש משרתיו" כו'.

יוצר משרתים שכמה אלף ורבוא רבבות נבראים בכל יום ומחמת תוקף אהבתם כאש בוערת כלים ונשרפים וחוזרים ומתחדשים ואשר משרתיו מששת ימי בראשית כמה אלף ורבוא רבבות בגדוד אי' ולגדודיו אין מספר

”ויוצר משרתים”: אלפים ורבבות רבבות נבראים בכל יום, ומרוב עוצמת אהבתם, כאש בוערת, הם כלים ונשרפים, וחוזרים ומתחדשים. ”ואשר משרתיו”: [אלה שנבראו] כששת ימי בראשית, אלפים ורבבות רבבות בגדוד אחד, ולגדודיו אין מספר,

כדכתיב היש מספר לגדודיו כדמשני בגמרא וכולם מעריצים ומקדישים כו' מחמת השגתם שיודעים ומשיגים שחיותם וקיומם הנמשך להם מאתו ית' הוא מבחי' שמו לבד

ככתוב: ”היש מספר לגדודיו?”, כפי שמתרצת הגמרא. וכולם ”מעריצים ומקדישים” וכו', מתוך השגתם: הם יודעים ומשיגים שהחיות והקיום הנמשכים אליהם ממנו יתברך הם מבחינת שמו בלבד,

כמו עד”מ שמו של אדם שאינו עצם מעצמותו כלל אלא איזה בחי' הארה והתפשטות ממנו כמו, על דרך משל, שמו של אדם, שאינו כלל חלק מעצמותו, אלא רק איזו הארה והתפשטות ממנו,

כדי שיוכל זולתו לקרוא לו בשמו ונקרא אור א”ס ב”ה כלומר הארה ממנו בלבד כאור וזיו המתפשט מן השמש וכמ”ש במ”א ואומרים קדוש כלומר שהוא מובדל מהם ואינו מתלבש בהם בבחי' גילוי כי

כדי שאחר יוכל לקרוא לו בשמו. והוא נקרא ”אור אין סוף, ברוך הוא”, כלומר הארה בלבד ממנו, כמו האור והזוהר המתפשטים מן השמש, כפי שהוסבר במקום אחר. והם אומרים ”קדוש”, כלומר שהוא נבדל מהם ואינו מתלבש בהם באופן של גילוי. שכן

הנה כתיב מלכותך מלכות כל עולמים שכל חיות המתפשט מאור א”ס ב”ה להחיות כל הנבראים להיות ממלא כל עלמין אינו כדרך הנשמה המחיה וממלא כל הגוף

הנה נאמר: ”מלכותך מלכות כל עולמים”. כל החיות המתפשטת מאור אין סוף, ברוך הוא, כדי להחיות את כל הנבראים, ולהיות ממלא כל עלמין, אינה דומה לנשמה המחיה את הגוף כולו וממלאת אותו,

שהיא מתלבשת בתוכו והיא מתפעלת ממקרי הגוף משא”כ בו ית' אני ה' לא שניתי כתיב ואתה הוא קודם שנברא העולם ואתה הוא כו'

שהרי [הנשמה] מתלבשת בתוכו ומושפעת ממה שקורה לגוף. לא כך הוא אצלו יתברך: נאמר ”אני הוי' לא שניתי”, וכן ”ואתה הוא קודם שנברא העולם ואתה הוא” וכו'.

אלא שכל העולמות מקבלים חיותם ושפעם וקיומם מבחי' מלכותו בלבד שהוא בחי' התפשטות והארה ממנו ולחוץ.

אלא שכל העולמות מקבלים את חיותם, את השפע שלהם ואת קיומם רק מבחינת מלכותו, שהיא בחינת התפשטות והארה היוצאת ממנו החוצה.

5 וכמו למשל מבשרי אחזה אלוה שגם באדם התחתון הנה השכל והמדות הם עצמותו ומהותו ובחי' התנשאות שבו אינו

וכמו בדוגמה של "מבשרי אחזה אלוה": גם באדם שלמטה, השכל והמדות הם עצמותו ומהותו, ואילו תחושת ההתנשאות שבו היא

אלא ממנו ולחוץ שאינו נוגע אל עצמותו אלא להתנשא על זולתו והוא בחי' ומדרגה אחרונה שבו כך רק מחוצה לו; היא אינה נוגעת לעצמותו, אלא [משמשת רק] כדי להתנשא על הזולת, והיא הבחינה והמדרגה האחרונה שבו. כך גם,

הנה התפשטות בחי' מלכותו ית' אינה אלא זיו והארה ממנו ית' אל הנבראים ואין מלך בלא עם.

התפשטות בחינת מלכותו ית' אינה אלא זיו והארה ממנו ית' אל הנבראים; ו"אין מלך בלא עם".

6 וזהו בורא קדושים ישתבח שמך לעד מלכנו. פ"י שכל השבח וההילול מחמת איזה השגה אינו

זהו [פירוש] "בורא קדושים; ישתבח שמך לעד, מלכנו". כלומר, כל השבח וההילה שנובעים מהשגה כלשהי הם

אלא בחי' שמך ששמו נקרא על הנבראים והוא בבחי' לעד שאינו מתלבש ומתגלה בהם אלא עומדים בריחוק מקום

רק מבחינת "שמך", שכן שמו נקרא על הנבראים; והיא בבחינת "לעד", משום שאינה מתלבשת בהם ואינה מתגלה בהם, אלא הם עומדים במרחק.

וכדכתיב כי הוא צוה ונבראו ויעמידם לעד לעולם ופ"י צוה ונבראו כאלו הם מעצמם נבראו ממילא מאין ליש ע"י צויו שאין חיותו ית' המחיה אותם מאין ליש מתפשט ומתלבש בתוכם בבחי' גילוי

וככתוב: "כי הוא ציווה ונבראו, ויעמידם לעד לעולם". פירוש "ציווה ונבראו" הוא כאילו נבראו מאליהם, בדרך ממילא, מאין ליש, מכוח ציוויו; שכן חיותו יתברך, המחיה אותם ומהווה אותם מאין ליש, אינה מתפשטת ומתלבשת בתוכם באופן גלוי.

כי מ"ש וברוח פיו כל צבאם לא שיהיה כח הפועל מתלבש ממש בנפעל אלא שהוא כח השופע עליהם בלבד (ועמ"ש בד"ה קול דודי ובד"ה מי מנה עפר יעקב בפ"י והים עליהם מלמעלה).

שהרי הכתוב "וברוח פיו כל צבאם" אינו אומר שכוח הפועל מתלבש ממש בנפעל, אלא שהוא כוח השופע עליהם בלבד. (ראו מה שכתוב במאמר המתחיל "קול דודי" ובמאמר המתחיל "מי מנה עפר יעקב", בביאור "והים עליהם מלמעלה").

וזהו ג"כ וברוח פיו דהיינו עד"מ בחי' ההבל היוצא מן הפה ולחץ שגם שהוא יוצא מתוכו ופנימיותו נראה כאלו הוא דבר נפרד מתוכו להיות דבר בפ"ע [בפני עצמו] ואינו מתלבש בהם

וזהו גם "וברוח פיו": בדרך משל, הבל היוצא מן הפה החוצה. אף שהוא יוצא מתוכו ומפנימיותו, נראה כאילו הוא דבר נפרד מפנימיותו, דבר העומד בפני עצמו; והוא אינו מתלבש בהם,

אלא בחי' מלכנו להיות מלך שמו נקרא עליהם ואותה אנו מבקשים שישתבח דהיינו להיות בבחי' זו שבח ותוספת בתוקף אור וגילוי

אלא רק בחינת "מלכנו": להיות מלך ששמו נקרא עליהם. וזו הבקשה שלנו — ש"שתבח", כלומר, שבחינה זו יהיו שבח ותוספת בעוצמת האור והגילוי.

(ועמ"ש סד"ה ביום השמיני שלח את העם) אבל הקב"ה בעצמו ובכבודו הוא קדוש ומובדל כו' כנ"ל:

(וראו מה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "ביום השמיני שלח את העם"). אבל הקדוש ברוך הוא עצמו ובכבודו קדוש ומובדל וכו', כנזכר לעיל.

7 ג והנה המלאכים מחמת גודל עוצם השגתם ששפען וחיותן נמשך מבחי' שמו לבד שהוא קדוש ומובדל

ג. המלאכים, משום שעוצמת השגתם גדולה כל כך, והם משיגים שהשפע והחיות שלהם נמשכים מבחינת שמו בלבד, שכן הוא קדוש ומובדל,

לכן הם בבחי' רצוא ושוב רצוא ברשפי אש שלהבת מתלהטת להכליל באורו ית' ושוב ביראה שמחמת היראה הם חוזרים ונרתעים

נמצאים אפוא בבחינת "רצוא ושוב": רצוא, בלהבות אש לוהטות, כדי להיכלל באורו יתברך; ושוב, ביראה, שכן מחמת היראה הם נסוגים ונרתעים

לאחוריהם כענין שנאמר וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו שיבורך ויומשך למטה ג"כ בבחי' גילוי

לאחור, כענין שנאמר: "וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק". והן אומרות: "ברוך כבוד ה' ממקומו" — שיתברך ויימשך גם למטה, בבחינת גילוי,

כמו שהוא למעלה ומזה יתבונן המשכיל להיות ג"כ בבחי' רצוא ושוב באהבה וחשיקה וחפיצה להיות נמשך אחר שרשו להתכלל באור ה' שהוא קדוש ומובדל כו'

כמו שהוא למעלה. מכאן יתבונן האדם המשכיל, שגם הוא יהיה בבחינת רצוא ושוב: באהבה, בכמיהה וברצון להימשך אחר שורשו ולהיכלל באור ה', שהוא קדוש ומובדל וכו';

ושוב ביראה להיות מקבל עול מלכות שמים למטה כמ"ש שום תשים עליך מלך וכמארו"ל [וכמאמר רבותינו וזכרונם לברכה] אם רץ לבך שוב לאחד שיעשה מכון לשבתו ולהיות ה' אחד שורה למטה

ושוב, ביראה, כדי לקבל עליו את עול מלכות שמים למטה, כמו שכתוב: "שום תשים עליך מלך", וכמאמר חז"ל: "אם רץ לבך — שוב לאחד"; כדי שיעשה מקום מנוחה לשכינתו, ושה' אחד ישרה למטה,

כמו למעלה ועד"ז תקנו ג"כ פסוד"ז [פסוקי דזמרה] ששם נאמר הודו לה' קראו בשמו כו' הודו על ארץ ושמים כו'

כמו למעלה. ועל דרך זו תיקנו גם את פסוקי דזמרה, שבהם נאמר: "הודו לה' קראו בשמו" וכו', "הודו על ארץ ושמים" וכו',

לך ה' הגדולה כו' וצבא השמים לך משתחווים אלא שהוא בבחי' ומדרגות העולמות שלמטה בחי' דומם וצומחו ושם ג"כ יש בחי' רצוא ושוב.

"לך ה' הגדולה" וכו', "וצבא השמים לך משתחווים". אלא שכאן מדובר בבחינות ובמדרגות של העולמות התחתונים, בבחינת דומם וצומח; וגם שם יש בחינת רצוא ושוב.

8 ולכן יש פסוקים מדבר באהבתו ית' ויש ביראתו ומשניהם נולדה מדת הרחמנות שיש פסוקים מדברים בזה כמו והוא רחום כו'.

לכן יש פסוקים העוסקים באהבתו ית', ויש העוסקים ביראתו; משניהם נולדת מדת הרחמים, ויש פסוקים העוסקים בה, כגון: "והוא רחום" וכו'.

אתה הו' לא תכלא רחמיך כו' ושלשה בחי' אלו הם בחי' אברהם יצחק ויעקב ובחי' הרחמנות זו היא מדתו של יעקב.

"אתה הו' לא תכלא רחמיך" וכו'. שלוש בחינות אלו הן בחינותיהם של אברהם, יצחק ויעקב, ובחינת הרחמים היא מידתו של יעקב.

9 וז"ש [וזהו שכתוב] רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] תפלות אבות תקנום ומזה יבא ויגיע לבחי' ומעלת ומדריגות

ביטול גדול מזה בקי"ש [בקריאת שמע] להכליל בבחי' אדם שעל הכסא בחי' פנימית

זהו [פירוש] דברי חז"ל: "תפילות אבות תיקנום". ומכך יבוא ויגיע לבחינה, למעלה ולמדרגה של ביטול גדול מזה, בקריאת שמע: להיכליל בבחינת אדם שעל הכיסא, בפנימיות.

וזהו שמע ישראל שמע לשון הבנה כי הו' שהוא בחי' עצמותו ומהותו כביכול בחי' ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם כו'

וזהו "שמע ישראל": "שמע" פירושו הבן. שהרי הו', שהוא בחינת עצמותו ומהותו, כביכול, בחינת "ועל דמות הכיסא דמות כמראה אדם" וכו',

הוא אלהינו שהוא בחי' אחד א"ח ד' וד' רבתי שהוא בחי' דבר ה' חיות הכללי של כל העולמות

הוא אלקינו, שהוא בחינת "אחד": א"ח וד', והדי רבתי, שהיא בחינת "דבר ה'", החיות הכללית של כל העולמות.

כי בעשרה מאמרות נברא העולם ובמאמר אחד יכול להבראות והוא בחי' מחשבה אחת וכמ"ש בזהר במחשבה אחת ברא את העולם ע"ד שכתוב צופה ומביט עד סוף כל הדורות וקורא הדורות מראש כו' כי העולם נברא בעשרה מאמרות, ואף על פי כן יכול היה להיבראות במאמר אחד; וזוהי בחינת מחשבה אחת, וכמו שכתוב בזהר: "במחשבה אחת ברא את העולם", על דרך הכתוב "צופה ומביט עד סוף כל הדורות", ו"קורא הדורות מראש" וכו',

וכמ"ש במ"א ובחי' מחשבה הוא בחי' הדיבור לפי שהוא מקור לגילוי העולמות וכמו עד"מ באדם יש כמה מחשבות שמחשב שאינן באין לכלל גילוי הדיבור ונקראו מחשבות

כפי שמוסבר במקום אחר. ובחינת המחשבה היא בחינת הדיבור, משום שהיא מקור גילוי העולמות. למשל, אצל האדם יש מחשבות רבות שהוא חושב ואינן מגיעות לידי גילוי בדיבור, והן נקראות מחשבות;

ויש מחשבות שמחשב ומהרהר איך להוציא הדברים מפיו הרי מחשבה זו נכללה בבחי' הדבור ממש. כך הנה כתיב מאד עמקו מחשבותיך שהם בחי' מחשבתין סתימין כו'.

ויש מחשבות שהוא חושב ומהרהר כיצד להוציא את הדברים מפיו; מחשבה זו נכללת ממש בבחינת הדיבור. וכך נאמר: "מאוד עמקו מחשבותיך" — אלו הן בחינת "מחשבות סתומות" וכו'.

10 ועמ"ש מזה בד"ה באתי לגני. אך הנה המחשבה שהוא מקור ושרש לעלמא דאתגליא היא נקראת ועולה בשם בחי' הדבור והגילוי וזוהי בחי' ד' רבתי דאחד

(ראו מה שנכתב על כך במאמר המתחיל "באתי לגני"). אולם המחשבה שהיא המקור והשורש של העולם הגלוי (עלמא דאתגליא) נקראת ונחשבת בשם דיבור וגילוי; וזו בחינת הדי' הגדולה של "אחד",

שהוא המאמר א' שבו נכללו כל העשרה מאמרות שהוא בחי' אור א"ס הנמשך ומתפשט בעשרה מאמרות להוות כל הנבראים מאין ליש ולפי שאין שם עדיין בחי' ריבוי והתחלקות עשרה מאמרות

שהיא המאמר האחד שבו כל עשרת המאמרות כלולים — אור אין סוף הנמשך ומתפשט בעשרת המאמרות כדי להוות את כל הנבראים יש מאין. ומכיוון שעדיין אין שם ריבוי והתחלקות לעשרת המאמרות,

לכן נק' מחשבה אחת ועי"ז יגיע למדריגות ואהבת בכל לבבך בשני יצריך שגם היצה"ר [היצר הרע] וכח המתאווה שבנפשו יוכלל בשרשו ואתהפכא מחשוכא לנהורא.

לכן היא נקראת "מחשבה אחת". ועל ידי כך יגיע למדריגות של "ואהבת... בכל לבבך", "בשני יצריך", כך שגם היצר הרע וכוח התאוה שבנפשו יוכלל בשורשם ויתהפכו מחשיכה לאור.

11 וזהו כי תצא למלחמה על אויביך. פ"י כי תצא למלחמה זו לנצח כח המתאווה שבנפשו לקררה בתענוגי עוה"ז הגשמים ולאתהפכא לאהבת ה' תהיה בבחי' על אויביך

זהו [פירוש] "כי תצא למלחמה על אויביך". כלומר, כשתצא למלחמה הזאת, כדי לנצח את כוח התאוה שבנפש, לקרר אותה ביחס לתענוגים הגשמיים של העולם הזה ולהפוך אותה לאהבת ה' — תהיה בבחינת "על אויביך", למעלה מאויביך;

דהיינו בבחי' שרשם למעלה כי אין רע יורד מלמעלה ושרשם הוא טוב שהוא מבחי' מרכבה עליונה שבקדושה (ועמ"ש בד"ה ונתתי לך מהלכים).

כלומר, בבחינת שורשם למעלה. שהרי "אין רע יורד מלמעלה", ושורשם הוא טוב, שכן הוא מבחינת המרכבה העליונה שבקדושה. (ראו מה שכתוב במאמר המתחיל "ונתתי לך מהלכים").

אלא שלאחר ירידת והשתלשלות המדרגות נעשו שמרי האופנים ומשם נמשכו הע"ש שמהם נמשכו כל תענוגי עוה"ז והכח המתאווה כנ"ל. וכשנתעלה ונכלל בשרשו מתהפך מרע לטוב:

אלא שלאחר ירידת המדרגות והשתלשלות נעשו שמרי האופנים, ומשם נמשכו שבעים השרים, שמהם נמשכו כל תענוגי העולם הזה וכוח התאוה, כנזכר לעיל. וכאשר הוא מתעלה ונכלל בשורשו, הוא מתהפך מרע לטוב.

12 ד אך א"א להתהפך טבעית מדתו לשנותה לגמרי בלתי עזר וסיוע אלקי' כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם

לברכה] אלמלא הקב"ה עוזרו כו'

4. אולם אי אפשר להפוך את טבעה של מידה ולשנותה לחלוטין בלי עזרה וסיוע אלוקיים, כפי שאמרו חז"ל: "אלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו" וכו'.

דהיינו שאין כח בנפשו לבד להיות עולה ונכלל בשרשו רק אחר שיומשך הארה מאור א"ס ב"ה על נפשו

כלומר, לנפש לבדה אין כוח לעלות ולהיכלל בשורשה, אלא לאחר שנמשכת עליה הארה מאור אין סוף ברוך הוא.

והוא הארת אור התורה והמצות מבחי' דמות אדם שעל הכסא רמ"ח אברים דמלכא ושס"ה גידים שהם מעבר להדם הוא הנפש והחיות המפשט לכל האברים ע"י קיום ושמירת מל"ת [מצות לא תעשה] ועי"ז נותן כח באש שלמעלה

והיא הארה מאור התורה והמצוות, מבחינת דמות אדם שעל הכיסא: רמ"ח איברים של המלך ושס"ה גידים, שהם המעבר לדם, שהוא הנפש והחיות המתפשטת בכל האיברים, על ידי קיום ושמירת מצוות לא תעשה. ועל ידי כך הוא נותן כוח לאש שלמעלה,

שהוא בבחי' כסא להמשיך ולירד למטה לכלות ולשרוף את כח נפש המתאווה הבהמית ולהעלותו לשרשו כנ"ל

שהיא בבחינת כיסא, לרדת ולהימשך למטה, לכלות ולשרוף את כוח התאוה של הנפש הבהמית, ולהעלותה לשורשה, כנזכר לעיל.

ואזי יאירו בו מדותיו של הקב"ה ולא מדות טבעי' [טבעיים] שבנפשו (ועמ"ש מזה ע"פ בהעלותך בפי' שירד על פי מדותיו)

ואז יאירו בו מדותיו של הקדוש ברוך הוא, ולא המידות הטבעיות שבנפשו. (ראו מה שנכתב על כך על הפסוק "בהעלותך", בפירוש "שירד על פי מדותיו".)

וזוהו ונתנו ה' אלהיך בידך הוי' הוא בחי' התורה שהיא רצונו וחכמתו ית' ואורייתא וקוב"ה [וקודשא בריך הוא] כולא חד ואלהיך בחי' המצות רמ"ח פקודין רמ"ח אברים דמלכא ושרש ב' בחי' אלו הם נעוץ

תחלתן בסופן וסופן בתחלתן

וזוהו ונתנו ה' אלוקיך בידך: הוי' היא בחינת התורה, שהיא רצונו וחכמתו יתברך, וי"אורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד; וי"אלוקיך" הוא בחינת המצוות — רמ"ח פקודין, רמ"ח איברים של המלך. ושרשן של שתי בחינות אלו הוא: "נעוץ תחילתן בסופן וסופן בתחילתן".

כי בחי' התורה הוא בחי' מלך כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] מתניתא מלכתא שהמשנה הוא עד"מ כמו מלך שהוא גוזר ואומר שאם יטעון ראובן כך כו'

כי בחינת התורה היא בחינת מלך, כפי שאמרו חז"ל: "מתניתא מלכתא"; המשנה היא, למשל, כמלך הגוזר ואומר: אם ראובן יטען כך וכו',

יהיה פסק כך וכך וכן בדיני איסור והיתר ובחי' המצות הם בחינת עבד לשמוע בקולו וכדכתיב כי חי בני ישראל עבדים.

יהיה פסק הדין כך וכך; וכן בדיני איסור והיתר. בחינת המצוות, לעומת זאת, היא בחינת עבד, לשמוע בקולו, ככתוב: "כי לי בני ישראל עבדים".

13 והנה בחינת מלוכת התורה שבה מלכים ימלוכו הוא מחמת שכל העוסק בתורה הקב"ה קורא ושונה כנגדו.

והנה, מלכות התורה, שעל ידה "מלכים ימלוכו", נובעת מכך שמי שעוסק בתורה — הקב"ה קורא ושונה כנגדו.

וכמ"ש ואשים דברי בפ"ך ויעקב חבל נחלתו כמו למשל באדם המנענע בחבל למטה מתנענע גם למעלה בראש החבל ולזה נמשלה התורה למים שיורדין ממקום גבוה למקום נמוך

וכמו שכתוב: "ואשים דברי בפ"ך", וכן "יעקב חבל נחלתו". הדבר דומה לאדם שמנענע חבל למטה, והקצה העליון של החבל מתנועע גם הוא. משום כך התורה נמשלה למים, היורדים ממקום גבוה למקום נמוך.

וזהו נעוץ תחלתן בסופן ובחיי המצות הם סופן בתחלתן כי סוף מעשה במחשבה תחלה (ועמ"ש ע"פ השמים כסאי והארץ כו' וע"פ עלי באר בפ"י מעין גנים באר מים חיים וסד"ה קול דודי גבי מדלג ומקפץ)

וזהו "נעוץ תחילתן בסופן". בחינת המצוות היא "סופן בתחילתן", שכן "סוף מעשה במחשבה תחילה". (ראו מה שכתוב על הפסוק "השמים כסאי והארץ וגו'; ועל הפסוק "עלי באר", כביאור "מעין גנים, באר מים חיים"; ובסוף המאמר המתחיל "קול דודי", בעניין "מדלג ומקפץ").

ולכן פעם ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] גדול תלמוד שמביא לידי מעשה אלמא מעשה עדיפא ופעם אמרו ותלמוד תורה כנגד כולם כי שניהם אמת שבבחי' נעוץ תחלתן בסופן תלמוד תורה גדול.

לכן אמרו חז"ל פעם: "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה" — ומכאן שהמעשה נעלה יותר; ופעם אמרו: "ותלמוד תורה כנגד כולם". שני הדברים אמת: מצד בחינת "תחילתן נעוצה בסופן", תלמוד תורה גדול יותר;

ובבחי' סופן בתחלתן מעשה גדול ושניהם צריכים להיות באדם כי ההמשכות שאדם ממשיך בבחי' התורה הוא להיות בחי' רצוא מחמת התבוננות בתחלתן ובשרשן

ומצד בחינת "סופן בתחילתן", המעשה גדול יותר. האדם זקוק לשניהם. שכן ההמשכה שהאדם ממשיך באמצעות התורה נועדה לעורר בחינת "רצוא", על ידי התבוננות בתחילתן ובשורשן,

כי אורייתא מחכמה נפקת והוא וחכמתו הכל א' וכשהוא עוסק בה הקב"ה קורא ושונה כו'

שכן "אורייתא מחכמה נפקת", והוא וחכמתו הכול אחד; וכשהאדם עוסק בתורה, הקב"ה קורא ושונה וכו'.

ואם רץ לבך שוב לאחד היינו ע"י מעשה המצות שסופן בתחלתן ומתעלה ונכלל בשרשם למעלה מעלה עד רום המעלות אור א"ס ב"ה ועי"ז יומשך ויתפשט למטה כח האש שלמעלה במרכבה עליונה ונגעה עד נפש הבהמית

וי"אם רץ לבך, שוב לאחד" — כלומר, באמצעות קיום המצוות, שסופן בתחילתן, האדם מתעלה ונכלל בשורשן למעלה מעלה, עד רום המעלות, עד אור אין סוף ברוך הוא. ועל ידי כך יימשך ויתפשט למטה כוח האש שלמעלה, במרכבה העליונה, ויגיע עד הנפש הבהמית.

כי החיות נושאות ומנושאות עם הכסא שהרוכב על הכסא נושא את נושאו וזהו בחי' אדם בגימטריא מ"ה [מה] שהוא בחי' חכמה כ"ח מ"ה [מה] בחי' ביטול כו'

שכן החיות נושאות ונישאות עם הכיסא: הרוכב על הכיסא נושא את נושאו. וזוהי בחינת אדם, שערכו בגימטריא מ"ה; בחינת חכמה — כ"ח מ"ה — בחינת ביטול וכו'.

כנזכר במ"א כי לפי שבח"י גילוי ית' בעולמות הוא במדות וראשיתן בחי' חסד כמ"ש כי אמרתי עולם חסד יבנה.

כפי שהוזכר במקום אחר. שכן גילוי של ה' בעולמות הוא באמצעות המדות, והראשונה שבהן היא בחינת חסד, כמו שכתוב: "כי אמרתי עולם חסד יבנה",

ולכן א"א להפך המדות שבעולמות כ"א בהמשכות חכמה עילאה שהוא מקור התורה והמצוות כנ"ל (ועמ"ש מזה בפ' וישב בד"ה בכ"ה בכסלו בענין המנורה כו')

ולכן אי אפשר לשנות את המדות שבעולמות אלא באמצעות המשכת חכמה עילאה, שהיא מקור התורה והמצוות, כפי שהוזכר לעיל. (ראו מה שנכתב על כך בפרשת וישב, במאמר הפותח במילים "בכ"ה בכסלו", בענין המנורה וכו')

ואח"כ ושכית שכיו דהיינו מה שהי' [שהיה] בשביה אצל כח המתאווה ע"י שהמשיך את עצמו ברעות העולם הזה ותענוגיו

ואחר כך, "ושכית שכיו": כלומר, מה שהיה שכו' בידי כוח התאוה, משום שהוא נמשך אחרי רעות העולם הזה ותענוגיו,

הנה חיל בלע ויקיאנו להיות עולה ונכלל ג"כ בקדושה (ועמ"ש בד"ה כנשר יעיר) ועד"ז תקנו בתפלות ש"ע [שמונה עשרה] סלח לנו כי חטאנו שעד שלא הי' [היה] לו אתערותא דלתתא הי' [היה] בבחי' אוילים מדרך פשעם כו'

הרי "חיל בלע ויקיאנו", כדי שיעלה ויכלל גם הוא בקדושה. (ראו מה שנכתב במאמר הפותח במילים "כנשר יעיר"). ועל דרך זו תיקנו בתפילת שמונה עשרה לומר: "סלח לנו כי חטאנו"; שכן כל עוד לא הייתה לו אתערותא דלתתא, הוא היה במצב של "אוילים מדרך פשעם" וכו',

כמ"ש במ"א ע"פ בהעלותך את הנרות ועכשיו שרואה שחטא צריך שיחזיר הניצוצים שנפלו בשבירה בחטאיו וע"ז תיקנו לומר והחזירנו בתשובה שלימה לפניך.

כפי שמבואר במקום אחר על הפסוק "בהעלותך את הנרות". וכעת, כשהוא רואה שחטא, עליו להשיב את הניצוצות שנפלו בשבירה בשל חטאיו; ועל כך תיקנו לומר: "והחזירנו בתשובה שלימה לפניך".

פִּי שִׁיחִיה בִּבְחִי לִפְנֵיךְ כִּמְכוּ שֶׁהֵם בִּשְׂרָשֶׁן שִׁיכְלְלוּ וִיתְאָחְדוּ הַחַיּוֹת שֶׁלֵּהֶם בְּמִקּוֹר חוּצָבָם בְּאוֹר אִ"ס בִּ"ה וּמִשֶּׁם יוֹשֶׁפֶעַ שְׁפַע חֹדֶשׁ וְהָאֶרֶץ חֹדֶשֶׁה.

הַכוּוֹנָה הִיא שִׁיחִיו בִּבְחִינַת "לִפְנֵיךְ", כִּפִּי שֶׁהֵם בִּשְׂרָשֶׁם: שֶׁהַחַיּוֹת שֶׁלֵּהֶם תִּיכְלָל וְתִתְאָחַד בְּמִקּוֹר שֶׁמִּמֶּנּוּ נִחְצְבָה, בְּאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא; וּמִשֶּׁם יוֹשֶׁפֶעַ שְׁפַע חֹדֶשׁ וְהָאֶרֶץ חֹדֶשֶׁה.

14 וְזֶהוּ עֲנִין כָּל הַבְּרֻכּוֹת שֶׁבִּשְׁשִׁיעַ [שֶׁבִּשְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה] בְּרוּךְ אַתָּה שִׁיּוּבְרֵךְ וְיוֹמִשֵּׁךְ הַמִּשְׁכָּה וְהָאֶרֶץ חֹדֶשֶׁה מְאוֹר אִ"ס בִּ"ה לִבְחִינַת דַּעַת וְתִשׁוּבָה וְסִלִּיחָה כו'.

זֶהוּ עֲנִינָן שֶׁל כָּל הַבְּרֻכּוֹת בְּתַפִּילַת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, "בְּרוּךְ אַתָּה": שֶׁתִּתְבָּרַךְ וְתִימָשֵׁךְ הַמִּשְׁכָּה וְהָאֶרֶץ חֹדֶשֶׁה מְאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא לִבְחִינַת דַּעַת, תִּשׁוּבָה וְסִלִּיחָה וכו'.

וְזֶהוּ עֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר רִיחַ נִיחּוּחִי לְשׁוֹן נְחוֹת דְּרָגָא וּפִי שְׁעַל יְדֵי שִׁיקְרִיב לַחֲמִי לֹאשִׁי הִיא עוֹלָה לְרִיחַ וְזֶהוּ פִירוּשׁ הַנֶּאֱמָר "רִיחַ נִיחּוּחִי" — לְשׁוֹן "נְחוֹת דְּרָגָא", יְרִידָה בְּדֶרֶגָה. פִּירוּשׁ הַדָּבָר הוּא שְׁעַל יְדֵי שִׁמְקִרְיָבִים אֶת "לַחֲמִי לֹאשִׁי", הוּא עוֹלָה כְּרִיחַ;

שִׁיחִיה נְחַת רוּחַ לִפְנֵי יְתִי כִּמְאֵן דֶּאֱרִיחַ רִיחָא וְאִזִּי יִהְיֶה בִּבְחִינַת נִיחּוּחִי דֵּהֵינּוּ לִהְיוֹת נְחוֹת דְּרָגָא לְתַתָּא לְהַשְׁפִּיעַ שְׁפַע טוֹבוֹ וְאוֹרוֹ כְּנִ"ל.

כִּדִּי שִׁיחִיה נְחַת רוּחַ לִפְנֵי יְתִי, כִּמּוֹ מִי שֶׁנֶּהֱנֶה מְרִיחַ טוֹב. וְאִזִּי תִּהְיֶה בְּחִינַת "נִיחּוּחִי" — כְּלוֹמֵר, יְרִידָה בְּדֶרֶגָה לְמַטָּה, כִּדִּי לְהַשְׁפִּיעַ אֶת שְׁפַע טוֹבוֹ וְאוֹרוֹ, כִּפִּי שֶׁהוֹסֵבֵר לְעִיל.

וְזֶהוּ נִיחּוּחִי נִיחּוּחַ שְׁלִישׁ כְּאֵלּוּ מִמְּשִׁיכִין אוֹתוֹ כְּבִיכּוֹל בְּעֶצְמוֹ לְמַטָּה לִהְיוֹת שׁוֹרָה וּמִתְגַּלָּה בְּתַחַתּוֹנִים בִּבְחִינַת גִּילּוֹי כו'.

וְזֶהוּ "נִיחּוּחִי": [כְּלוֹמֵר], "נִיחּוּחַ שְׁלִי", כִּאִילוֹ מוֹשְׁכִים אוֹתוֹ עֲצָמוֹ, כְּבִיכּוֹל, לְמַטָּה, כִּדִּי שִׁשְׂרָה וּתִתְגַּלָּה בְּתַחַתּוֹנִים בְּגִילּוֹי וכו'.

(וְזֶהוּ יוֹבֵן גִּי"כ מִ"שׁ אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרֶבֶן כו' דֵּהֲלִיל [דֵּהוּהָ לִיָּה לְמִימֵר] אָדָם מִכֶּם כִּי יִקְרִיב כו' וְכִמִּי"ש כִּמִּי"א אֵלֶּא כִּי פִי אָדָם קָאִי עַל הַתּוֹרָה רִמִּי"ח מִ"ע [מִצּוֹת עֲשֵׂה] הֵם בְּחִינַת רִמִּי"ח אֲבָרִין כו')

(וְכִכֵּךְ יוֹבֵן גַּם מֵה שֶׁנֶּאֱמַר: "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרֶבֶן" וכו'; שֶׁהִרִי הִיא צִרִיךְ לֹמֵר "אָדָם מִכֶּם כִּי יִקְרִיב" וכו', כִּפִּי שֶׁמוֹסְבֵר בְּמִקּוֹם אַחֵר. אֵלֶּא פִירוּשׁ הַדָּבָר הוּא שֶׁ"אָדָם" מִתִּיחֵס לְתוֹרָה: רִמִּי"ח מִצּוֹת עֲשֵׂה הֵן בְּחִינַת רִמִּי"ח אֲבָרִים וכו';

ועל ידי זה כי יקריב מכם מן הבהמה כו' שעל ידי זה נמשך הכח לברר נה"ב [נפש הבהמית] כי אדם בחינת תורה שם מ"ה [שם מ"ה] מברר ב"ן [שם ב"ן] בחי' בהמה כו'

ועל ידי זה "כי יקריב מכם מן הבהמה" וכו': באמצעות כך נמשכת הכוח לברר את הנפש הבהמית. שכן אדם הוא בחינת תורה, שם מ"ה (45), המברר את ב"ן (52), בחינת בהמה וכו';

וכדלעיל בפ"י ונתנו ה' אלקיך בידך ועמ"ש בפ' יתרו בד"ה בחדש השלישי ולכן כל הקרבנות היו במשכן או במקדש דוקא שבו השראת אור א"ס שם מ"ה [שם מ"ה] מברר ב"ן [שם ב"ן] כו':

כפי שהוסבר לעיל בפירוש "ונתנו ה' אלקיך בידך"; וראו גם מה שנכתב בפרשת יתרו, במאמר המתחיל "בחודש השלישי". לכן כל הקרבנות הוקרבו דווקא במשכן או במקדש, שבהם שורה אור אין סוף: שם מ"ה מברר את ב"ן וכו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likkutei-torah/ki-seitzei/1

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק